

REFER-NOS O FUGIR D'ESTUDI

En acomiadar-me d'un amic, com que el temps s'ho porta, li he dit: "Bones vacances!" - "Ja les he fetes", m'ha contestat. I jo, francament, no li ho havia conegut. He acabat pensant que això de les vacances és bastant relatiu.

Amb la calor hi ha qui agafa una mena de deficiència de marxar. És com una malaltia que sembla que només la poden curar els quilòmetres, els viatges per canviar d'horitzons, de ritme i de pell. En canvi, hi ha qui s'està de tot això sense gaire esforç. És qüestió de temperaments.

Però sigui quin sigui el nostre tarannà hem de mirar què pretenem el necessari descans. Una cosa és divertir-nos i fugir d'estudi i una altra és recrear-nos i trobar-nos a nosaltres mateixos.

El descans que ens duu a mantenir-nos serens, a recuperar l'equilibri, a fer front al desgast del quotidià és més conseqüència de la riquesa interior de la persona que no pas dels efectes del sol, del mar o la muntanya. Per això, esbargir-nos és un deure: ens hem de treure del damunt els capficaments estèrils i re-crear-nos, tornar a nèixer, és a dir tornar joiosament a ocupar el nostre lloc.

En canvi, l'evasió és la tàctica de l'estruç. Hom preten una felicitat que no existeix i tot seguit s'accontenta amb el benestar d'amagar el cap. Però el gest és inútil. No es para pas el vent del desert.

No serveix de res fer el sord als reclams de la realitat: l'altre dia un atemptat a un autocar de la Guàrdia Civil, després la salvatjada d'un explosiu en una guarderia, a Bolívia el cop militar, a Uganda la fam i més a prop el càncer que fa morir jove un pensador que creia en l'aventura de viure la fe i el marxisme. I els preus que puguen. I els anys que tenim. La realitat.

Girar la cara a la realitat és optar pel desengany. Jugar a perdre. Sortir de viatge amb les maletes carregades de por. Malaguanyades vacances. Val més riure amb el que riu. Plorar amb qui plora. Reposar quan faci falta. Servir sempre. Mantenir el cor solidari estiu i hivern. Confiar, passi el que passi. Guiar-se pel sol i per la lluna i riure's dels fanalets de paper fi.

Com que a mi mateix se'm fa difícil mirar-me la realitat amb confiança de fill, m'he receptat llegir i rellegir l'evangeli d'avui. Us el recomano.

RECTIFICACIÓ

Efectivament faltava una ratlla en el primer escrit del full de diumenge passat. El paràgraf sencer havia de dir:

"Marta triscava a la cuina. Vigilava el foc, comptava els minuts del sofregit, amania el pollastre i - si volia quedar bé- no es podia torbar. Maria somniava. Estava asseguda, però no és pas que no fes res. Havia aconseguit vèncer el neguit (cosa estranya). Tenia confiança. La Parau la guiava somnis endins fins a fer-la capaç de triar. Aquesta feina és incomparablement més difícil que la de fer el millor rostí."